

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
 mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
 a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
 și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
 Sibiu, strada Cîsnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
 Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 5 Septembrie st. v.

Cestiunea ungară se formulează din
 ce în ce mai clar.

„Nemzet“ îl mustră pe comitele
 Apponyi, pentru-că a fost laudat de „Lu-
 minătorul“ și de „Tribuna“, îl ia
 în apărare și declară, că „tinerul comite
 nu și-a câștigat niciodată și nici
 în viitor nu are să-și câștige tit-
 luri la preamărirea „Tribunei“.

În același timp „Pester Lloyd“,
 celelalt organ oficios, îi face „tinerului
 comite“ muștrări, pentru-că s'a coborât
 în mijlocul Șvabilor dela Hatzfeld și i-a
 îmbărbătat să lupte pentru drepturi.

Care drepturi? — întreabă „Pester
 Lloyd“. — care libertăți? Există oare un
 singur drept, o singură libertate cuvenită cetățe-
 nilor ungari și întemeiată pe lege, de care nu
 se bucură și Germanii din Banat, și pe care ar
 mai trebui să li-o „elupte“ comitele Apponyi?
 S'o elupte — față cu cine? — Nu cumva față
 cu statul ungar, care îmbrățișează cu aceeași
 iubire pe toți cetățenii sei, fie ei de ori-și-ce
 naționalitate, îi înzestrează cu aceleași drepturi
 și le dă toate libertățile, afară de una, pe aceea
 de a se opune ideii de stat, de a pune ces-
 tiunea existenței statului.

Aceste ni se spun în coloanele oficio-
 sului publicat în limba germană, și menit
 a informa opiniunea publică europeană
 despre cele ce se petrec în Ungaria.

Cu totul altfel ni se prezintă cestiu-
 nea în coloanele oficiosului publicat în
 limba maghiară, menit a-i ține mereu
 caldi pe Maghiari, și citind lămuritele date
 de „Nemzet“, fără de sfială dăm la
 tipar vorbele: *Negdm existența statului,*
asa cum îl înțeleg cercurile repre-
sentate de „Nemzet“, și ne opunem
cu toată hotărârea și cu toată puterea con-
tra ideii de stat emise de ele!

Tinerul magnat maghiar, — ăce „Nemzet“,
 — li se prezintă naționalităților ca un înfrâ-
 nător al extravaganțelor rasei maghiare și al violenței
 guvernului, ca un politic maghiar, cu care „poți
 sta de vorbă“, ba cu care poți chiar să „întri
 la tocmală“. Scim prea bine, că comitele Ap-
 ponyi nu e omul drept, care începe a fi luat în
 tabăra naționalităților. Dară inimicii statu-
 lui **maghiar național**, și acestia sunt numeroși
 chiar și între așa numiții naționaliști moderați,
 — nutresc față cu Apponyi speranțe, deși deocam-
 dată nu le dau pe față.

Ca inimici sinceri și neîmpăcați ai
 statului **național maghiar** ținem a le da
 cercurilor reprezentate de „Nemzet“
 mângâierea, că nu nutrim față cu co-
 mitele Apponyi nici o speranță.

Comitele Albert Apponyi este fără
 îndoială singura figură strălucită, care s'a
 ivit în societatea maghiară modernă, sin-
 gurul om, de care putem să ne încăldim,
 singurul cap, de care ori și ce popor poate
 să fie mândru, după Széchenyi și Deák
 singura ivire epocală în viața publică a
 Ungariei, și mărturisim, că, oameni fiind
 și noi, ne simțim atrași de acest aristo-
 crat, care ne fură cu vorba, cu manierele
 și cu luciditatea minții lui.

Ca Români însă tocmai de aceea
 îi vestim pe frații nostri să se ferească de
 el, să-l admire din cuvenită depărtare, să

se bucure, că s'a ivit în patria noastră un
 asemenea om, dar' să nu i-se pună la
 dispozițiune.

S'o fi sciind bine în cercurile repre-
 sentate de „Nemzet“, că și comitele
 Apponyi e tot ca dl Tisza, un campion
 al ideii de **stat maghiar național**: noi
 cu toate aceste ne îndoim despre aceasta.

Comitele Albert Apponyi ni se pre-
 sentă ca om întreg, care înțelege, că în-
 cercarea de a prefăce actualul stat *ungar*
poliglot într'unul *național maghiar* trebuie
 neapărat să ducă la o sguduire socială și
 că în această sguduire ar trebui neapărat
 să piară chiar și actualul stat ungar
 dispărând țărilor și popoarele ce-l consti-
 tuiesc în monarhia unitară.

Revoluțiune ori reacțiune: eată ur-
 mările firești ale acestei încercări.

Căci, dacă oameni sînt Maghiarii,
 nici noi, ceilalți, nu sîntem babe bătrâne.

Țările și popoarele, care constituiesc
 actualul stat ungar, atât între ele, cât și
 față cu coroana, sînt legate prin sanc-
 țiunea pragmatică și prin pactul dualist
 încheiat pe baza sancțiunii pragmatice.
 În virtutea acestei legături ne supunem cu
 toții autorităților constituite în statul ungar
 poliglot, plătim contribuțiunile ce ni se
 impun și ne dăm contingentul pentru ar-
 mată. Toate aceste numai statul *ungar*
poliglot poate să le ceară dela noi: unui
 stat **național maghiar** nu îi dăm nimic,
 nu recunoaștem nici existența, nici în-
 dreptățirea lui de a fi, și sîntem legați
 cu jurământ să ne luptăm contra lui și
 pentru legalitate.

Dacă Maghiarii speră, că vor eși în-
 vingători din această luptă, atunci, devisa
 „Vaincre ou mourir“ li s'a aruncat
 încă ieri, — n'au decât să o pornească:
 de sigur însă comitele Apponyi va plânge,
 cum a plâns comitele Széchenyi în ajunul
 revoluțiunii dela 1848 și se va tângu de
 soarta, care l'a aruncat în mijlocul unui
 popor incapabil de a-l înțelege.

Sîntem îndeosebi noi Români gata
 de a ne pune toate puterile pentru con-
 solidarea firească a actualului stat ungar
 poliglot, și dacă aceasta o voiesce comi-
 tele Albert Apponyi, atunci sîntem gata
 să-l spriginim și noi în întreprinderea lui
 patriotică: dacă însă Maghiarii profită de
 pactul dualist pentru-ca să prefacă statul
 ungar într'unul național maghiar, dacă
 în virtutea acestui pact ei pot dispune de
 averile și de sângele nostru chiar contra
 noastră, atunci acest pact e o falsificare
 și nu ne rămâne decât să cerem desfiin-
 țarea lui, în integritate restituțiune, res-
 tabilirea stărilor ce au existat mai înainte
 de încheierea lui,

Comitele Albert Apponyi nu poate
 voi ca să fim împinși aici, și de aceea ca
 om preocupat de adevăratele interese ale
 națiunii sale nu poate fi campion al ideii
 de stat *maghiar național*, ci numai om al
 conservării ordinei odată stabilite.

Pentru ori-și-ce om politic cu vederi
 cătuși de puțin clare, ese din o singură

aruncătură de ochi la iveală, că îndeosebi
 noi Români ne luptăm în trei linii.

În prima linie sîntem noi, oamenii
 actualității, care voim să ne asigurăm li-
 bertatea de dezvoltare în actualul stat
 ungar și sîntem gata de a ne angagia să
 susținem acest stat în toate împregiurări-
 rile și față cu ori-și-cine, dacă ni se va
 fi asigurat în el libertatea de dezvoltare:
 luptând în această linie, ne putem în-
 tîlni pe câmpul de luptă și cu comitele
 Apponyi și îl vedem bucuros în frunte.

În a doua linie sînt oamenii inclinați
 spre reacțiune, care nu cred, că în statul
 ungar ni se va pute asigura vre-odată li-
 bertatea de dezvoltare, pe care am avut-o
 și o putem ave totdeauna în monarhia
 unitară: acestia stau deocamdată în rezervă
 și nici că vor pute eși la iveală, decât
 după-ce cei din prima linie se vor fi com-
 promis, dar' atunci vor intra cu putere în
 acțiune, fiindcă masele sînt cu deosebire
 accesibile pentru vederile lor. În această
 linie tot am mai pute să-l întîlnim și pe
 comitele Apponyi, de sigur însă nu în
 frunte.

În a treia linie sînt aceia, care ar
 voi, ca și noi Români să facem politică
 maghiară aplicată în felul nostru, și susțin,
 întocmai ca Maghiarii, că trebuie să fie
 național statul, pentru-ca libertatea de
 dezvoltare să fie în el cu putință. Un stat
 național maghiar ne trebuie! — strigă Ma-
 ghiarii! — Nouă unul național croat! —
 strigă Croații! — Nouă unul național ce-
 chie! — strigă Cechii! — Apoi, dacă e
 așa, atunci și nouă ne trebuie unul național
 românesc! — strigă luptătorii nostri din
 linia a treia. Și dacă se va fi admis odată,
 că drept au Maghiarii, drept au Croații,
 drept au Cechii, când vom fi ajuns odată
 la descompunerea monarhiei în state na-
 ționale, atunci, dar' și numai atunci abia
 vor ave și luptătorii nostri din linia a treia
 dreptate.

Deocamdată însă sîntem tari în cre-
 dința, că sînt trainice temeliile monar-
 chiei, și dacă sînt între Maghiari oameni
 cu minte, ei își dau silința să ne adune
 pe toți în linia întâiu.

Aceasta credem noi, că o voiesce și
 comitele Apponyi, „tinerul magnat“, și
 dacă în adevăr aceasta o voiesce, binecu-
 vîntată îi va fi lucrarea.

Cu toate aceste nu nutrim față cu
 comitele Albert Apponyi nici o speranță,
 fiindcă societatea maghiară e cuprinsă de
 o pornire atât de febrilă, încât nu putem
 alunga dela noi gândul, că e destul să fi
 om cu minte și să ai curagiul civic de a
 spune adevărul, pentru-ca să fii om urgisit
 în mijlocul Maghiarilor și să fi ajuns la
 soartea, pe care a avut-o Széchenyi.

O fi vrînd comitele Apponyi binele,
 dar' nu ni s'a produs încă convingerea
 că îl și poate în fața celui „Vaincre ou
 mourir!“ — pe care organul autorizat
 al actualului guvern l'a aruncat în țeară.

Noi stăm și așteptăm.

Revistă politică.

Sibiu, 5 Septembrie st. v.

Scirea despre demisionarea secreta-
 rului de stat din ministerul de agricultură,
 a d-lui Matlekovichs, a dat ansă la combi-
 națiuni deosebite asupra cauzelor ce-l
 îndeamnă să demisioneze. Din partea ofi-
 cioasă se spune că domnul Matlekovichs a
 demisionat în urma sănătății sale sdrun-
 cinate, de altă parte se spune că domnul
 Matlekovichs a demisionat din cauză că a
 aflat nemulțumire, din partea mai înaltă, cu
 expoziția, al cărei president e secretarul
 demisionat. Curios e că se anunță cumcă
 secretarul demisionat își va retrage demi-
 siunea și astfel sănătatea sa va fi restau-
 rată. O altă versiune spune că ministrul
 de agricultură, comerț și industrie era
 gelos de secretarul seu, deoarece-ce acesta
 îi întuneca toate meritele; toată lumea
 comunica în afacerile de resort numai cu
 secretarul și tot ce se făcea bun în sec-
 țiunea ministerului acestuia, i-se atribuia
 secretarului Matlekovichs. Astfel îi era nesu-
 ferit ministrului Széchenyi acest om care
 îi întuneca toată gloria. Se spune chiar
 că Matlekovichs avea să capete titlul unui
 secretar intim, dar' în mod necunoscut
 această numire s'a împedecat prin un om,
 care încă a luat parte mare la arangierea
 expoziției. Aceste sînt comentariile asupra
 demisionării d-lui Matlekovichs. Se spune însă
 că ministrul-president ține foarte mult la
 persoana secretarului demisionat și că e
 dispus să-l facă să-și retragă demisiunea
 și ca dl Tisza e dispus să facă chiar și
 jertfe pentru omul seu.

Precând deoparte se continuă perchi-
 sițiunile domiciliare, exortările și arestă-
 rile preoților români, pentru-că din întem-
 plare comitetul „irredentei române“ le-a
 adresat câte o proclamațiune, pe atunci
 de altă parte țărele maghiare îndeamnă
 la însuflețire față de „reuniunile culturale“
 maghiare și cu deosebire față de reuniunea
 din Cluj. Parola țălii se pare că e: Acum
 ori nici odată. Efectul acestor întepiri a
 țărelor maghiare e neplăcut, însă foilor
 guvernamentale din Budapesta. Aceste ved
 că au de a face cu oameni nepricepuți și
 nepolitici. Maghiarii se pare că nu știu
 umbla decât din extrem în extrem. Așa
 „Nemzet“ le spune că să nu facă larmă
 așa mare, deoarece-ce acțiunea nasce reac-
 țiune; țărele ar trebui să nu dea pri-
 legiu prin articoliul lor la interpretări false
 din partea agitatorilor și a foilor acestora,
 scopurile reuniunii se pot ajunge mai cu
 puțină larmă, dar' mai cu multă însufle-
 țire. „Aserțiunii noastre“ — îi va da drept
 — ăce organul guvernamental — „fiecare
 privitor atent, care a vădut cum crește vocea
 și lucrarea agitatorilor naționali ultraști
 în aceeași măsură, în care se întărește
 acțiunea socială culturală maghiară“. De
 altă parte „Nemzet“ recomandă însuflețire
 și adaugă: „Sîntem numai de convingerea
 că activitatea reuniunilor de cultură se
 poate face mai practică și mai fină, fără
 ca acele să slăbească sau să piară“.

Sfatul dat de „Nemzet“ ar fi bun
 încât pentru Maghiari, — dacă acestia ar fi
 capaci să înțeleaga un sfat mai diplomatic.
 În Maghiari însă s'a vîrit convingețiunea, că
 lor totul le e permis și că nu li se va
 întempla nimic, de vor recurge chiar și
 la cele mai drastice mijloace. E lume un-
 gurească, cred ei, și nime n'are să le ceară
 seamă. Mai e pe deasupra și naturelul lor
 de a înghiți tot deodată, puțin importă
 dacă se vor îneca.

„Opoziția moderată“ în fruntea căreia e contele Apponyi, trebuie cu orice preț discreditată, își dice dl Tisza, căci altcum poate să fie primejdioasă. Amăsurat acestei losinci, diarele guvernamentale s'au cugetat cum să-i discrediteze pe fruntașii opoziționali. Unde e un conte Albert Apponyi,—dice „Budapester Tagblatt“, — acolo nu poate să fie vorba de tradare de patriă. În fața acestei declarațiuni guvernamentale au stat amuțiți câteva zile și apoi au ținut: Dar' sînt naționalitățile acolo unde merge Apponyi, și parola naționalităților e ca cu orice preț să răstoarne guvernul actual, deoarece ele știu că aceasta ar însemna slăbirea statului „maghiar“. Aceasta e intențiunea naționalităților în mijlocul cărora s'a pus contele Albert Apponyi și această intențiune contele nu o scie.

Toată presa șovinistică nu-și încapă în piele de bucurie că episcopul Strossmayer nu a fost învrednicit de Maiestatea Sa, cu ocasiunea audiențelor împărțite la Pojega, cu nici un cuvânt. Ne spune această presă, că poporul, care îl urmărea cu însuflețire pe episcopul, aștepta ca Strossmayer să fie distins de Maiestatea Sa, dar' episcopul a rămas rușinat în fața poporului. Bucuria presei șovinite consistă în aceea, că va slăbi trecerea mare a episcopului dușman Ungariei în ochii poporului. Cât de neconsecvenți sînt însă autorii acestor fel de combinațiuni, se poate vedea din aceeași corespondență, pe care a primit-o „Pesti Napló“ dela Pojega, căci imediat corespondentul spune că o societate de cant 'l-a preamărit cu ocasiunea banchetului ei prin toaste ca pe un adevărat principe mântuitor al poporului croat.

O conferență a conducătorilor partidului federalistic din Cislaitania se va ține în casele contelui Hohenwart. La această conferență Polonii nu vor lua parte.

Conflictul germano-spaniol se va aplană pe cale pacifică. Spania va avea protecțiunea asupra insulelor Caroline.

Adevăr graiesce.

Confiscarea averii reuniunii slovace „Matica“ a dat ansă conducătorilor Slovacilor să adreseze Maiestății Sale o plângere în contra volniciei guvernului. Reprezențațiunea a ajuns earăși în mâinile guvernului, care le-a retrimis-o autorilor lor, cu observarea că, după-ce întărirea guvernului privitor la „Matica“ e luată deja de mai înainte, scrisoarea li se napoează fără de a se lua altă dispozițiune. Plângerea aceasta a Slovacilor 'i-a dat privilegiu țiarului „Egyetértés“ la următoarea des-

criere a poziției, în care se află maghiarismul:

„Acum încep — dice „Egyetértés“ — a se mișca și Slovacii, cari cutează a numi timpurile lui Bach era de aur, față de actualitate. Această mișcare e foarte tristă pentru toată maghiarimea, pentru țeara întreagă. În toată țeara nu există nici o naționalitate, care n'ar urmări tendențe șovinistice și care n'ar fi dușmană a tot ce este maghiar.

„Croatii fac să audă lumea de ei și nici nu mai trebuie să înșirăm deosebit faptele por-nirilor lor dușmane. Ne temem, că îndată ce se va deschide dieta provincială, numai decât se va începe din nou gălăgia. Guvernul a plămădit cestiunea actelor camerale cu obicinuia sa stupiditate, ceea-ce va servi de bun pretext Starcevicianilor.

„Sârbii numai deunăci, cu ocasiunea alegerilor congresuale, arătară, că între ei sînt în preponderanță cei ce gravitează înafară, față cu cei ce sînt patrioți. Echoul sbierăturilor de ajutor și al lamentațiunilor Sașilor din Ardeal numai ieri alaltăieri îl auțirăm răsunând din Dresda. Valachii au onorat maghiarimea cu lățirea unei astfel de proclamațiuni, care ar fi servit spre mărirea lui Horia sau Cloșca; ba chiar și Avram Iancu ar putea invidia gloria autorilor ei.

„Acum s'a ivit și adresa Slovacilor. Toate aceste s'au întemplat de abia într-o lună de zile.

„În fața acestora întrebăm plini de îngrijire, mai e vre un amic al elementului maghiar? care este naționalitatea, pe care în vreme de pericol putem conta? Nu aflăm chiar nici una. Vedem numai că viforul crește cu vehemență, ear' rădă de speranță nu liuresce din nici o parte. Vedem, că inimiile Maghiarului își ridică capetele unul după altul, vedem pumnii gemuiți, gata a lovi, vedem că furia și amarițiunea tot mai tare le strînge față, — ear' de altă parte vedem că guvernul e impotent, el, care a provocat prin negobiile sale toate aceste, este incapace a ajuta. Tisza a vorbit de de spirite turbulente, însă nu e în stare a afla cuvîntul vrăjitor, cu care să le poată face pe acele spirite, să-l servească pre el.

„Tisza cel vestit, Tisza cel aspru, care a vorbit cu toate naționalitățile în un ton atât de sumet, încât a trebuit să amenințe, acum tace de când au început a amenința ele încă în o voce mai înaltă decât el. Înjurătura mare încă nu înseamnă politică mare, fala nu e victorie dobândită. Amenințarea ați nu mai folosește, inimiile nostri s'au dat cu ea și au învățat-o.

„Însă nouă nu ne folosesc numai recrimițiunea deșăartă. Nouă nu ne e de ajuns să arătăm reul și pe autorii lui, ci pretindem, că cel ce a provocat năcasurile, se și răspundă pentru ele. Focul nu este încă în flăcări, casa noastră nu este încă aprinsă, dară din cinci laturi se găsesc a-i da foc. Cel ce a ținut

caldă spuză, să stîngă acum țeciunii până nu se infundă sub streșină. Să-i stingă sau să se ducă din locul, unde atîta timp a făcut atîta rău, și de unde a împrăsciat numai sîmînța certei și a desbinării“.

Vorbirea dela Hatzfeld a contelui Albert Apponyi.

După- ce în adunarea dela Hatzfeld s'a primit cu aclamațiune protestul, din care am extras în numărul de alaltăieri două pasaje, s'a sculat contele Albert Apponyi și a rostit următoarea vorbire:

Onorați concetățeni și amici! Când am primit recercarea d-voastre de a mă presenta la această adunare și a mă convinge despre netemeinicia acelor suspectări, despre care a vorbit amicul nostru Reichrath, am răspuns îndată că prezentarea mea în această adunare nu ar fi trebuincioasă, deoarece eu am cunoscut de mult, — și care om nepreocupat nu cunoaște? — sincerul patriotism al poporațiunii germane a acestui comitat. Nici nu am venit în mijlocul d-voastre pentru aceea, ci mai mult spre a da pentru d-voastre atestat în fața întregii țerei (aplaude frenetice) despre aceea, cum se grăbesce la un amic, care e expus învinuirilor nedrepte, pentru a-i strînge mîna cu căldură îndoită! (Aplaudes frenetice.) De unde derivă aceste învinuiri? Causa primă e că poporațiunea dela țeară de aci, a voit să înființeze o reuniune liberă pentru îngrijirea intereselor sale economice, ceea-ce în timpurile grele de acum e îndoit de lipsă. Să stăm puțin aci; nu voiesc să mă extind la faptă, deoarece hotărîrea competentă asupra statutelor încă n'a sosit, deși un membru al guvernului, care n'a voit nici să-i asculte pe reprezentanții alor mii de oameni, (mișcare) s'a pronunțat deja destul de clar; dar' eu voiesc să aștept fructele unei cumpeniri mai mature și voi face numai două observări. A me ocupa acum cu meritul afacerii, ar însemna a periclită scopul. (Aprobări.) Ceealaltă cauză pentru acele învinuiri e, că opoziția se desvooltă și se organizează puternic în aceste părți ale țării. (Aprobări.) Aceasta se înțelege că trebuie împedată cu orice mijloace. Deoarece noi avem în contra-ne o ceată, care, fiindcă are în mîna sa toate funcțiunile, își închipuesce că a luat în chirie generală toată țeara și patriotismul. (Haritate mare.) Aceasta înseamnă a-și însuși prea mult, amicii mei! Se pot lua în arîndă cinci jughere, cinci sute, ba chiar' și cincișeci de mii de jughere, dar' nici-cînd o patriă întreagă cu toate drepturile și simțemintele, ce se cuprind în acest cuvînt. (Aprobări frenetice.) Prețul de arîndă e prea urcat. (Repetate aprobări.) Nici un particular, nici un partid nu-l poate plăti (Aprobări.) deoarece el consistă în jefirea iubirii, în sudoarea țălniciei, și dacă trebuie să fie, în sângele eroic al unui întreg popor. (Aprobări îndelungate și frenetice.) Așadar' voi faceți bine dacă res-

pingeți această însușire și cereți cu energie compozițiunea voastră la această patriă ungară și la bunurile sale prețioase. (Aprobări.)

Dar' ce cale să apucăm pentru-ca să ne apărăm aceste drepturi sfinte ale noastre? Amicilor! Voi 'mi-ați dovedit o încredere onorifică, invitându-mă la această țară mare a voastră. (Aprobări.) Dovediți această încredere, urmîndu-mi sincerele mele sfaturi. Decâte ori s'au cerut măsuri de stat pentru protejarea proprietarismului mic, totdeauna s'a avisat la calea ajutorării de sine. Tocmai acel ministru, despre care am vorbit mai înainte, a numit în vorbirea sa adeseori pomenită proverbul: Ajută-ți însuși și Dumnezeu te va ajuta, ca începutul și finea unei politice agrare sănătoase.

Acum au voit cei de aci să urmeze acest sfat și să introducă mijlocul cel mai cu efect al ajutorării de sine: asociația liberă, și acum aceasta deodată e primejdioasă pentru stat. (Aplaudes îndelungate.) Ba s'a chiar' exprimat suspectarea, că formarea de reuniune începută ar fi o mișcare de clase îndreptată în contra proprietarismului mai mare. Mă bucur că d-voastre protestați în rezoluțiunea luată și chiar și în acest moment cu energie în contra acestei presupuneri.

Proprietarismul mic are trebuințele sale speciale, cari îi sînt proprii numai lui. Dar' în general și în mare, interesele sale consună cu acele ale proprietarilor mai mari. Și pentru aceasta reuniunea sa, ca o reuniune mai mare, nu poate fi nici cînd îndreptată în contra celor din urmă. E datorința proprietarismului mare să-i spriginească pe acestia cu sfatul și conducerea, și eu îmi exprim speranța, întocmai ca și rezoluțiunea d-voastre, că aci se va și face aceasta. (Aprobări.) Vouă, amicilor mei, vă recomand să vă învoiți cu o eventuală schimbare a statutelor, care schimbare s'ar cere din această parte sau din partea guvernului. Aci domnesce o iritațiune ușor de explicat, și nimic nu ar fi mai ușor decât de a turna oleu pe foc; dar' eu nu voi face-o aceasta și contrarii mei se pot bucura pentru împregiurarea, că acum vorbesc eu în numele opoziției și nu un altul (Mișcare mare și aplaudes frenetice.) Eu voi lupta cu aceia dintre voi, cari îmi sînteți soți de principii, neintimidat, lupta pentru principiile noastre (Aprobări), dar' me voi opune cu toată puterea în contra succesului provocațiunii contrarului, de a străpune adecă această luptă pe alt teren. Dacă îmi urmați în aceasta, atunci merg împreună cu voi, ear' dacă nu, atunci nu sîntem de o seamă. (Aprobări generale.)

Dar' ved, că consunăm pe deplin. Nedreptatea grea, ce vi se face, voinde să vă despartă de corpul unitar al națiunii ungare și să vă tractiveze ca pe o parte mai puțin îndreptățită, nu veți voi a o combate cu o asemenea greșală. Dacă voiesc să vă deneghe dreptul vostru de a vă întruni ca proprietari mici, voi nu veți lăsa să fiți cuprinși de o ținută dușmănoasă proprietarilor mari. Dacă vi se trage la îndoeală patriotismul,

Foița „Tribunei.“

Vlad și Catrina.

— Poveste. —

(Urmare.)

Vlad înainte de însuși, ca om străduitor scia că de anevoie se câștigă banul și că de ușor se cheltuiesce. Ba mai scia și aceea, că n'a fi totdeauna tare și mare, ci vor veni vremi de grea nevoie, cînd, de va avea ceva pus la o parte, va mânca, de nu, își va pune pofta în cuiu. Vorba ceea: „Cine nu adună la tinerețe, se căiesce la bătrînețe.“

Tocmai de aceea, cînd căpeta paraua, o lega cu o sută de noduri, ca nu cumva să se rostogolească, fiind rotundă. Așa 'și-a însemnat el, vorba ceea: „Bani albi pentru zile negre“ anume nisce gălbenași, pe care îi ținea tănuți pe fundul unei lădi.

Acum bine vedea el, că muiera are să-l aducă la sapă de lemn. Bani în ladă mai mult nu putea să-l lase, că prea îi erau Catrinei la îndemână.

— „Măi muieră! Uite! Ori cum să fii, ești soția mea după lege. Să fac ceva fără de scirea ta, nu 'mi-se cade, că așa e porunca dumnezească. Eu am nisce gălbenași din vremile bune și fericite pentru mine. Vreau să-i punem la un loc mai ferit, că de boarea ta ziua în ameaia mare poate cineva să ne facă fără de ei. M'am

cugetat eu mult și loc mai bun n'am aflat, ca sub ieslea vitelor, unde n'ai nici o umblare. Așadar' tu la nime nu ai să te încerci a-i spune, că noi avem galbeni și nici că unde 'i-am pitulat. Ai țin, că spunîndu-ți înainte, te vei ține de cuvintele mele, ca orbul de gard. Să te și țini, căci altcum, ori îți sting lumina ca la un pui de vrabie, ori te duc unde a dus mutul iapa, Țiganul cârlanul, — și acolo te las să te prăpădesci!“

— „Măi înțeles Catrină?“

— „Înțeles bărbate! Nici că voi face altcum, fără cum dișeși.“

Vlad ascunde banii, precum le-a fost vorba și se duce la lucru.

Așa pe la prînzul mare eată, că vin nisce olari prin sat, cari se abăteau pe la fie-ce casă, lăudându-și marfa, ca toți neguțătorii.

Ajungînd și la Catrina o întreabă, de are voie să cumpere nescăi oale, blide, cratițe, făcute ca în strună și arse bine de cîntă ca clopotul.

Voiu face mare bucurie bărbatului și m'a îndrăgi grozav, dacă fără de scirea lui voi lua nisce ciuvaie nouă în casă, — cugeta Catrina.

— „Bine oameni de omenie, dar' eu n'am bani! Nu ați pute primi nisce gălbenași în loc de bani, că a pus Vlad, bărbatul meu, care e dus la lucru, o oală de ei sub ieslea vitelor?“

Olarilor li se deschid ochii și ved ce fel de Tronc-Marico este Catrina, — răspund deci cu fețele smolite:

— „Apoi de! Tot omul el scie, că unde îl strînge opinca. Vom primi, ce să ne facem?“

Olarii se duc și iau galbinii, lasă calabalicul Catrinei, până la cel din urmă cratiț schiop, își ascut picioarele și du-te!

Pasă-mi-te! n'aveau poftă să dea față cu Vlad. —

Acesta înainte de a se însura, a cumpărat și pus la cale tot ce se cere dela un om cu casă și măsură, pot dice, că până la cel din urmă capet de ață.

Pentru vasele Catrinei nu mai era nici un pic de loc.

Dar' ea nu se uită, că vasele sînt ca și nouă și puse toate la locul lor, care în cuire, care pe capetul lăviții, pe cuptor și unde era mai potrivit pentru ele.

Nu!

Ea le adună pe toate grămadă în mijlocul căsii și în locul lor începe a înșira de cele cumpărate de dînsa. Ba și din acestea, care nu se potriviau întocmai după pofta inimii sale, mi 'ți-l arunca pe grămadă, ca pe un lucru netrebnic.

În urmă pe cele din dricul căsii le puse în șurt și le aruncă pe gunoiu, că de atîta le judeca bune.

Din întemplant în ziua aceea, Vlad mîntuie lucrul pe cînd soarele dă a scăpăta și vine acasă șuierînd printre dinți un cântec de bucurie, ca omul ce a făcut capet la un lucru, ce de mult îi tot sta în spate. El nici nu băga

de seamă, că 'i-se bate ochiul stîng, ceea-ce vestesce pagubă.

Cînd colea vede isprăvile din ziua aceea ale Catrinei.

— „Muieră! Ce ai făcut? Ai spart vasele toate...“

— „Taci bărbate, căci ați am fost cât se poate de cuminte! Am cumpărat un car întreg de vase, fără nici un ban. Așa-i că am lucrat cu cap. Și tu încă mă huiduiesci, sîrmana de mine! —

— „A bună seamă 'mi-ai prăpădit bucatele din coș, ori ce mai sciu eu! Spune-mi dar' pe ce le-ai cumpărat?“ — dice Vlad.

— „Scii gălbinașii ceia, cari și așa nu erau de nici o treabă!“

— „Măi calicite, arță-te focul și te stîngă vîntul! Da! Acum pot să iau desagii în spate!“ „N'aibă parte de împărăția cerului, cine mi-te puse după cap!“

— „Dar' încătrău au apucat mișei aceia de olari?“

— „Da pe colo cătră pădurea dela fîntîna corbului.“

— „Pune unt, caș și pîne la straiță și hai după ei!“

Dă-i pași băiete, că e vorba de gălbinași! (Va urma.)

voi veți răspunde cu iubire îndoită către patriă. Dacă volnicia vă apasă drepturile voastre politice, voi nu veți cunoaște altă armă pentru apărare, decât legea. În scurt, voi nu veți pași pe calea pasiunilor, care arborează stindardul urei contra urei, a discordiei față de discordia, a dușmăniei în contra dușmăniei, ci veți păstra ca garanță a bunurilor voastre celor mai prețioase, chiar și în tentațiunile cele mai grele, moderațiunea și legalitatea. (Aplauze frenetice.) Aceasta e calea, pe care v'arăt eu, amicii mei, și dacă îmi urmați pe ea, atunci eu cu ajutorul vostru voui să elupta siguranța drepturilor și a libertății voastre. (Aplauze.) Poate că nu astăzi, nici mâine, ci numai cu prețul unei lupte de ani și statornice; dar părinții vostri și voi înși-vă ați știut transforma în un Canaan prin muncă întinsă câmpii extinse ale țerii nefructifere, și dacă veți să transpune această constantă răbdurie pe terenul exercitării drepturilor voastre politice, vă va lumina earăși soarele ideei de stat ungar care e acum întunecat de nise nori, va lumina în curățenia lui strălucitoare ca stea a libertății și concordiei. (Aplauze frenetice.)

La sfârșit contele Albert Apponyi a luat earăși cuvântul, adresându-se Maghiarilor ce erau de față, în limba maghiară și punându-le la inimă ca să-și aducă aminte de oară, în care au fost martori la patriotismul fraților nemaghiari, și i-a provocat să spună acasă fraților lor maghiari, că suspectările acele au fost numai calumnii, cari aveau poate de cuget de a înstrăina simpatia fraților lor maghiari decât celelalte elemente nemaghiare.

Din Bucovina.

Tribunalul Sucevii, căruia aparțin judecătoriile ținutului Sucevii, Gura Humorului, Solca, Rădăuți, Câmpu-lung și Vatra Dornă, s'a constituit deja, deschizându-se solemn în 1 Septembrie a. c.

Noii funcționari s'au întîmpinat de orașul Sucevii în mod solemn.

Mărti în 1 Septembrie a. c. s'a ținut liturgie și *Te Deum* solemn în biserica ortodoxă St. Dimitrie din Suceava, apoi în bisericile: armeano-orientală, gr.-cat., rom. cal., și rugăciuni solemne în templul isrl.

La 11 oare s'a sfințit colosalul edificiu de parochul și exarhal Nicolae Galin, asistat de mai mulți alți preoți ortodoxi români.

Seara s'a ținut un banchet în sala de gimnastică, la care au participat funcționari și orașeni numeroși. Timpul rău a împedecat însă celelalte festivități anunțate.

Prelungă funcționarii deja publicați s'au mai numit cu rangul de ascultanți: Dl. Ilarion cav. de Onciul (Român, Doctor juris), dl. V. Tudanu (Român), dñii Coralevici și Balsevici (Ruteni), apoi s'au mai numit cancelisti: Dl Ioan Bancescul (Român), dl Șuțu, Român Transilvănean de pe lângă Reghinul-Săs. fost sergent maior la reg. 48 de inf. în Viena. Balasievici (Rutean), Niețechi (Polon) și un German, fost sergent de gendarmi, temnițier cu rang de cancelist.

Avem prin urmare 15 funcționari români, la acest tribunal în proporțiune cu 10 funcționari neromâni.

Mai avem câțiva cancelisti români din Transilvania numiți dintre subofițerii, cari serviră 12 ani activi în armată. Se atrage atențiunea Românilor diarului „Czernowitzer Zeitung“ foarea oficioasă, unde se publică toate concursurile, pentru-că mai bine se mănânce pâinea la noi bravii subofițeri români din regimintele române, decât veneticii străini. Și Români trebuie să fie preferați pentru cunoștința limbii române, nu numai ca angloiați la postă, telegraf, visterie, judecătorie, căpitănie, ci și la funcțiuni mai inferioare, cum sînt la noi d. e. Bezirks-feld-webel în cele 8 căpitănatuiri, și nu-i nici unul român, apoi funcționari la drumul de fier, unde se recere de asemenea limba română, în fine și ca servitori la tribunale și alte diregerorii (Amtsdinner), de cari avem prea puțini români.

Legile asigură tuturor subofițerilor cari au servit 8 ani ca subofițeri, și cu totul 12 ani activi, — posturi de stat amăsorat gradului lor de cultură.

Ar fi așadar consult, ca să decopiați ori-ce concurs din „Czernowitzer Zeitung“ reproducându-l în onor. „Tribună“. Dacă s'ar fi făcut așa de când a eșit legea menționată — căți Români Transilvăneni și-ar fi aflat pâinea la noi?

mai ales de aceia, ce nu cunosc limba maghiară, și o cunosc acum din armată pe cea germană cum se cade.

S'ar fi ținut echilibru invasiunilor din Galiția, cum s'au ținut cu colonizarea Bucovinei, căci de nu ne-ar fi venit succursul din Transilvania, mai că n'ai mai pute cunoaște Bucovina, respective românismul din ea, fiindcă delanoi au emigrat sate și orașe întregi în România și gurile le-ar fi cuprins străinii cu totul, de nu s'ar fi format din Românii Transilvăneni și Marmăneni comune întregi ca bunăoară: Șcheea, Berchișesti, Iliești, Balaceana, Cășvana, Botușana, Baiășesti, Strășesti, Zaharesci, Volovățu, Virov, Grănicesci, Iacobenii, Iaslovăț etc., etc.

După-cum stăm tot este bine până acum.

De ar fi și la d-voastră în Transilvania și Banat, unde prevalează Românii, așa, ar fi bine.

Cronică.

Res Claudiopolitanae. „Kronstädter Ztg.“ primise din Cluj următoarea corespondență: „Apelul tinerimii universitare din Cluj, adresat direcțiunii bibliotecii, a fost ascultat. Căutând ieri prin bibliotecă înzadar după diarele obișnuite, și interpellând servitorul pentru aceste, el mi-a răspuns: „De acum înainte în bibliotecă se vor mai afla numai cărți, deoarece ce din cauza articolilor trădători ai Românilor, toate diarele au fost exilate de aci“. Cu toate aceste, diare maghiare s'au aflat.

În unul din aceste, în diarul guvernamental „Magyar Polgár“, se afla îndată pe pagina primă un articol, care mi-a atras atențiunea. Tracta despre irredenta română. Astut, cum e datina lui „Magyar Polgár“, el scie ce voiesce Românii din Transilvania“. El scie pentru-ce a venit aci un redactor din București, pentru-ce s'a înființat „Tribuna“. Înzadar ȋic ei (Românii), — continuă el — noi ne luptăm pentru drepturile noastre, pentru ameliorarea stării noastre, — aceste toate sînt minciuni. Ei se luptă pentru învingerea Românismului, pentru unirea tuturor Românilor. Nu le pasă, chiar nici atunci dacă se vor răsturna tronuri. Românii ar fi inclinat pe calea revoluțiunii, din care trebuie să-i împedecă Maghiarii în ori-ce mod. Mai indignat e „Magyar Polgár“, pentru „nerușinarea“ „Luminătorului“, care, în cutezanța sa, susține, că dușmanii Românilor au compus scrisoarea de revoluțiune.

Dar' nu numai cu „Ultraștii“, ci și cu opozițiunea moderată stă „Magyar Polgár“ pe picior de rășboiu. Astfel d. e. atacă pe redactorul dela „Budapester Tagblatt“ (C. Grecsák), din cauză că acesta o ia pe „Tribuna“ în apărare și preste tot îi ține caldi pe Români. El singur, „marele prieten al Germanilor“, a cutezat să-l atace pe patrioticul Guido de Bausznern. „Magyar Polgár“ îi profetește, că pe viitor nu va mai merge nici un Maghiar cu opoziția moderată, dacă va continua astfel.

Proclamațiunea „irredentei române“. Magistratul orașenesc din Sibiu încă a așiat pe păreții caselor orașului un avis, prin care îi reaceară pe toți cei ce au proclamațiuni de ale irredentei române, să le ducă până la 26 l. c. n. la poliție.

În Comana-inf. comit. Făgărașului încă a sosit în cap de noapte un agent al procurorului de stat din Brașov și a făcut perchișițiuni domiciliare căutând după proclamațiunea „irredentei române“.

Arestări. Din Aiud s'a trimis în cercul Sebeșului-săsesc un locotenent de gendarmerie pentru a căuta după proclamațiunea irredentistă. În Sebeș a fost arestat învățătorul Zevedeu Mureșan și exortat la Mureș-Oșorheiu.

Himen. Dl Nicolau Corcheșiu învățător rom. gr.-or. în Câmpeni (Transilvania), și-a încredințat de soție pe d-șoara Elena Jivoinovici din Reșița. Cununia își vor serba-o la 29 l. c. în biserica rom. gr.-or. din Reșița.

Dl Ioan Baciș și Charlota Todosiu își vor serba cununia la 24 Sept. n. în Hațeg.

Cestiunea proselitismului polonez.

(Urmare.)

Jurnalul polon „Gazeta Narodwa“ și „Gazeta Polska“ se irită mult. „Gazeta Narodwa“ găsește straniu, că se presupune o legătură între aspirațiunile clericale și polone. Polonii nu se pot face responsabili pentru machinațiunile Iesuiților și ale Ursulinerilor nici pentru expresiunile procurorului din Lemberg în procesul lui Dobranski. Ea află numele de ortodox ca o declarare, că metropolitul Cernăuțan ține biserica rusească identică cu cea gr.-or., ceva așa de nostim, încât e de admirat ignoranța gazetei. Ea se încearcă apoi înzadar de a combate desfășurările din apologie. „Gazeta Polska“ însă e mai cu spi-

rit. Ea dovedește, că în timpurile trecute a fost în Siret, apoi în Băcău, episcopie catolică, și la an. 1599 se fi fost în Moldova 10,704 de catolici. În Suceava se fi existat deja două biserică catolice cu 150 de parochieni, afară de cei 2000 de soldați. Parochiile catolice din Cernăuți, Suceava, Câmpulung, Humora, Sadagora, Bojan, Rădăuți, Istensegits, au fost la 1796 deslitate de episcopia Băcăului și incorporate la metropolia din Lemberg. Din aceste dovești istorice nu rezultă însă, că plângerile apologiei sînt nedrepte, că biserica catolică polonă stigeresce prin propagandă pacea între singuraticile națiuni și confesiuni. E aceasta numai o simplă coincidență, că în „Alkütte“, — deja numele arată originea germană a coloniei, — parochul Madej simte necesitatea urgentă pentru o școală polonă și că deodată se simte tot aceeași necesitate și în Cacică, când îi permutat parochul Madej într'acolo? Nu-i de gândit aci la o agitare precugetată? Sau este persoana Iesuitului Eberhard, care cum e cunoscut, în Cracovia aduse o fată contra voinței părinților sei într'o mănăstire și tot aceeași probă a proselitismului seu a servit-o și la fata jidovească din același oraș, și care acum în Bucovina, în Humora și în alte locuri face misiuni, nu e aceasta o dovadă îndestulitoare, că captivarea spiritelor se face întru adevăr? Ea află, că numirea „șismatică“ e corectă și că pentru expresiunile procurorului nu poate fi responsabil guvernul și criminalitatea lor e deja prescriptă. Din 63,000 de catolici din Bucovina sînt numai 18,000 Poloni și cu toate acestea preoțiimea catolică se usează în orașe cât și la țeară numai de limba polonă, ceea-ce dovedește că propaganda națională polonă e aci la mijloc. Inscrierile în șematismul Galițian privesc curat numai administrația diecesei catolice din Galiția și catolicii nu se amestecă în afacerile interioare ale bisericii gr.-or., deși nu se poate pricepe, de ce sînt induși și gr.-or. între sufletele supusei, dacă ar fi o cesticie curat administrativă. Numai acel proselitism se poate opri și pedepsi, care se usează de mijloacele criminale, de altminterlea e permis. Mănăstirea de Ursuline nu persecută pe gr.-or., căci ea instrucează copilele în religia lor prin preoți gr.-or.

Rutenii însă, către cari nici nu e îndreptată apologia, sînt preste măsură furioși și alarmează toată lumea. Apologia vorbește de agresiunile bisericicii gr.-cat., ear' de naționalitatea rutenă nu se află în ea nici o vorbă. Dar' Rutenii gr.-or. află în ea dușmănie și cred a găsi în ea egemonia Românilor. Ei adevă află de bune agresiunile și batjocurile îndreptate contra bisericii ortodoxe orientale, căci ea le stă în calea lor națională dela Lemberg spre Suceava, cu atât mai virtos, că în consistorul metropolitan și metropolitul nu sînt Ruteni, și aceasta e o nedreptate cum ȋic ei. Noi Rutenii sîntem autochthonii țerii și chiar și acum formăm majoritatea țerii; noi am existat înaintea Românilor în Bucovina, și cu toate aceste fondul religionar se folosește numai pentru Români. Aceste idei de autochtonitate le propagară ei prin broșuri populare printre sătenii ruteni și vom vedea dacă vor veni și alte idei mai nostime, istorico-fabuloase. Națiunea ruteană e deci primejduită prin apologie și ei cred că trebuie făcută o contra-apologie. Să presupunem, că Bucovina nu s'ar fi anexat la Austria și ar fi rămas la Moldova până acum. Întrebăm dar' atunci care era națiunea predominantă a Bucovinei? mai era pe aci națiunea faimoasă a Rutenilor, care se aibă la dispoziția sa toate donațiunile mănăstiresci ale eroilor Voivod și boeri români? E aceasta aserțiune o politică sănătoasă? Nu; ea e o maltratare a minții sănătoase omenesci. Așa se clădesc palaturile mărețe de aspirațiuni și ambiții naționale. Și mai sînt încă oameni cari cred în aceste minciuni ca în o dogmă sfântă națională. Se predică că țeara a fost anexată la Galiția.

Din aceasta se vede tendența Polonilor. Polonii ne apar în disputa lor ca nise așgeri față cu agresiunile Rutenilor făcute prin jurnalistică și prin graiu viu. (Va urma.)

Varietați.

(Noie aplicațiuni ale telefonului.) Telefonul are să fie aplicat și pentru a anunța furtunele. În adevăr, s'a făcut o nouă descoperire asupra proprietăților acestui mijloc de transmitiune al sunetului.

Așezându-se două bare de fer la o distanță de 7 până la 8 metri una de alta și punându-le în comunicație, de o parte printr'un fir de aramă acoperit cu cauciu, și de cealaltă cu un tele-

fon, se poate preȋice, cel puțin cu douăspredece oare mai înainte, o furtună, printr'un sgomot surd, care se aude în instrumentul receptor.

Cu cât furtuna se apropie cu atât se aude un sgomot care seamănă cu grindina ce lovesce în ferestri. Fie-care fulger și trăsnet produce un sunet întocmai ca sunetul ce produce o peatră lovind diafragma instrumentului.

Toate schimbările atmosferice se deosebesc prin sgomote mai mult sau mai puțin mari, ce fie-care urechiă obișnuită la telefon le poate observa.

Această nouă descoperire va aduce servicii foarte mari biurourilor meteorologice.

(O jună debutantă.) Cetim în „Wiener Allgemeine Zeitung“ următoarea comunicare dela Verona: Domnișoara Rosalinda Caruso va debuta la 27 August, sub protectoratul Ducelui de Genua, într-o comedie a lui Goldoni. Aci n'ar fi nimic extraordinar, dacă lucrul n'ar primi o însemnătate particulară prin împregiurarea, că artista-debutantă împlinesce în diua reprezentațiunii al o sutălea an al vieții sale. Se asigură, că debutanta a păstrat până la acea vîrstă înaintată un umblet ușor, deplinătatea tuturor simțurilor, o voce sonoră și o înfășurare elegantă. Mai multe doamne ale aristocrației s'au însărcinat cu vîndarea biletelor, și succesul, cel puțin pecuniar, al junei debutante pare a fi asigurat.

(Un duel între femei.) Două doamne dela Roma, ambele june și frumoase, se certaseră și conveniră a se bate în duel la 25 August în valea dela Mertola. După-ce secondantele lor le arătară locurile și deteră combatantelor pistoalele încărcate în mână, una din ele, signora Grinaldi, uitându-se țintă la adversara sa, lăsă să-i pice arma și se îngălbeni. Secondantele, bănuind un leșin, alergară spre diinsa informându-se de cauza acestei purtări ciudate. Atunci signora Grinaldi exclamă cu o voce înecată în lacrimi:

Nu vedeți ce frumusețe de rochiă poartă adversara mea?!

În loc de o schimbare de gloanțe, satisfacțiunea se dete prin comunicarea adresei croitoresei.

Posta ultimă.

Brood, 16 Septembrie n. Maiestatea Sa a călătorit aȋ la trei oare dela Pojega între strigăte de „Jivio“; în tot decursul călătoriei a fost salutat de poporațiune cu mare entusiasm, a făcut o revistă în sunetul clopotelor prin Brood și a călătorit dela Brood cu tren separat la oarele 7 seara.

Budapesta, 16 Septembrie n. Medicul Koszta, care a împușcat în duel pe funcționarul Tamásffy a fost condamnat la închisoare pe trei ani.

București, 16 Septembrie n. Proprietarul și directorul diarului „Independance Roumaine“, Alexandru Ciurcu a fost expuls din București dimpreună cu tatăl seu; dinșii au să părăsească țeara în timp de 24 oare. Alexandru Ciurcu e Român transilvănean, de nascere din Brașov.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI.“

Brood, 17 Septembrie n. Un autograf al Monarchului adresat generalului Ramberg, laudă ținuta trupelor îndeoșebi aceea a honveților. Maiestatea Sa sosind ieri a trecut prin stradele înfrumusețate, pe podul de preste Sava, apoi pe malul bosniac a inspectat compania de onoare bosniacă, și după visitarea podului, s'a întors la gară, de unde a plecat cu trenul mai departe și a sosit astăzi dimineața sănătos la Gödöllő.

Viena, 17 Septembrie n. Căpitanul bar. Potier des Echelles a fost condamnat de tribunalul suprem militar la închisoare pe un an prelungă depunerea din șargea de ofițer pentru desconsiderarea regulamentului de oficiu prin comunicarea de pregătiri secrete la nechiamați.

San-Sebastian, 17 Septembrie n. Un ordin s'a adrestat comandanților militari provocându-i să grăbească cu fortificarea și înarmarea porturilor prin punerea de torpede.

Director: **Ioan Slavici.**

Redactor responsabil: **Cornel Pop Păcurar.**

